

Grundlæggende læresætninger

De grundlæggende læresætninger bør fremhæves i både seminar- og institutklasser. Lærere skal hjælpe de studerende til at genkende, forstå, tro, forklare og anvende disse evangeliske læresætninger. Når de gør det, hjælper det de studerende til at styrke deres vidnesbyrd og øge deres påskønnelse af Jesu Kristi gengivne evangelium. Et studium af disse læresætninger hjælper også de studerende til at være bedre beredt på at lære andre om disse vigtige sandheder.

De fleste af de 100 mesterskriftsteder udvalgt af seminar og institut blev valgt til at støtte de studerendes forståelse af de grundlæggende læresætninger. Hovedparten af de skriftstedshenvisninger, der er nævnt i dette dokument, henviser til mesterskriftsteder. De er blevet medtaget for at vise, hvordan de hænger sammen med de grundlæggende læresætninger.



SEMINAR OG
INSTITUT

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

1. Guddommen

Der er tre særskilte personer i Guddommen: Gud den evige Fader, hans Søn Jesus Kristus og Helligånden (se JS-H 1:15-20). Faderen og Sønnen har legemer af kød og knogler, men Helligånden er en person, der består af ånd (se L&P 130:22-23). De er ét i hensigt og lære. De er fuldstændig forenet i at gennemføre vor himmelske Faders guddommelige frelsesplan.

Gud Faderen

Gud Faderen er universets højeste Hersker. Han er vores ånds Fader (se Hebr 12:9). Han er fuldkommen, har al magt og ved alt. Han er også en Gud med fuldkommen nåde, venlighed og næstekærlighed.

Jesus Kristus

Jesus Kristus er Faderens Førstefødte i ånden og er Faderens Enbårne i kødet. Han er Jahve i Det Gamle Testamente og Messias i Det Nye Testamente.

Jesus Kristus levede et syndfrit liv og udførte en fuldkommen forsoning for hele menneskeheds synd (se Alma 7:11-13). Hans liv er det fuldkomne eksempel på, hvordan alle mennesker bør leve (se Joh 14:6; 3 Ne 12:48). Han var den første person på denne jord, der opstod (se 1 Kor 15:20-22). Han kommer igen i magt og herlighed og vil regere på jorden i tusindårsriget.

Alle bønner, velsignelser og præstedømmeordinancer bør ske i Jesu Kristi navn (se 3 Ne 18:15, 20-21).

Beslægtede henvisninger: Hel 5:12; L&P 19:23; L&P 76:22-24

Helligånden

Helligånden er det tredje medlem af Guddommen. Han er en åndelig person uden et legeme af kød og knogler. Han omtales ofte som Ånden, Helligånden, Guds Ånd, Herrens Ånd eller Talsmanden.

Helligånden vidner om Faderen og Sønnen, åbenbarer sandheden om alt samt helliggør dem, der omvender sig og bliver døbt (se Moro 10:4-5).

Beslægtede henvisninger: Gal 5:22-23; L&P 8:2-3

2. Frelsesplanen

I den førjordiske tilværelse præsenterede vor himmelske Fader en plan for at gøre os i stand til at blive som ham og opnå udødelighed og evigt liv (se Moses 1:39). Skrifterne omtaler denne plan som frelsesplanen, den store plan for lykke, forløsningsplanen og barmhjertighedens plan.

Frelsesplanen omfatter skabelsen, faldet, Jesu Kristi forsoning samt alle evangeliets love, ordnancer og lærdomme. Den moralske handlefrihed – evnen til at vælge og handle for os selv – er også afgørende i vor himmelske Faders plan (se 2 Ne 2:27). På grund af denne plan kan vi blive fuldkommengjort gennem forsoningen, modtage en fylde af glæde og leve for evigt i Guds nærhed (se 3 Ne 12:48). Vores familieforhold kan vare igennem evighederne.

Beslægtede henvisninger: Joh 17:3; L&P 58:27

Førjordisk liv

Før vi blev født på jorden, levede vi i vor himmelske Faders nærhed som hans åndelige børn (se Abraham 3:22-23). I denne førjordiske tilværelse deltog vi i et råd sammen med resten af vor himmelske Faders åndelige børn. Under det råd præsenterede vor himmelske Fader sin plan og den førjordiske Jesus Kristus indgik pagt om at blive Frelseren.

Vi brugte vores handlefrihed til at følge vor himmelske Faders plan. Vi forberedte os til at komme til jorden, hvor vi kunne fortsætte vores udvikling.

De, som fulgte vor himmelske Fader og Jesus Kristus, fik lov til at komme til jorden for at opleve livet på jorden og udvikle sig hen mod evigt liv. Lucifer, en anden af Guds åndelige sønner, gjorde oprør mod planen. Han blev Satan, og han og hans tilhængere blev kastet ud fra himlen og nægtet muligheden for at få et fysisk legeme og opleve et jordisk liv.

Beslægtet henvisning: Jer 1:4-5.

Skabelsen

Jesus Kristus skabte himlen og jorden under Faderens ledelse. Jorden blev ikke skabt af intet; den blev organiseret af eksisterende materie. Jesus Kristus har skabt verdener uden tal (se L&P 76:22-24).

Skabelsen af jorden var afgørende i Guds plan. Den sørgede for et sted, hvor vi kunne få et fysisk legeme, blive prøvet og udvikle guddommelige egenskaber.

Vi skal bruge jordens ressourcer med visdom, dømmekraft og taknemlighed (se L&P 78:19).

Adam var det første menneske, der blev skabt på jorden. Gud skabte Adam og Eva i sit billede. Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede (se 1 Mos 1:26-27).

Faldet

I Edens have befalede Gud Adam og Eva ikke at spise af frugten af træet til kundskab om godt og ondt; konsekvensen ved at gøre det ville være åndelig og fysisk død.

Åndelig død er adskillelse fra Gud. Den fysiske død er adskillelsen af det jordiske legeme og ånden. Adam og Eva blev kastet ud fra Guds nærhed og blev dødelige, fordi de overtrådte Guds befaling. Adam og Evas overtrædelse og de medfølgende forandringer, som de oplevede, herunder den åndelige og den fysiske død, kaldes for faldet.

Som resultat af faldet kunne Adam og Eva og deres efterkommere opleve glæde og sorg, kende til både godt og ondt samt få børn (se 2 Ne 2:25). Vi arver som efterkommere af Adam og Eva en falden tilstand i livet på jorden. Vi er adskilt fra Herrens nærhed og underkastet den fysiske død. Vi bliver også prøvet med livets vanskeligheder og modstanderens fristelser (se Mosi 3:19).

Faldet er en integreret del af vor himmelske Faders frelsesplan. Det fører i to retninger – nedad og alligevel fremad. Udover at introducere den fysiske og åndelige død gav det os muligheden for at blive født på jorden og for at lære og udvikle os.

Jordisk liv

Livet på jorden er en tid til at lære, hvori vi kan forberede os til evigt liv og vise, at vi vil bruge vores handlefrihed til at gøre alt det, som Herren har befalet os. I dette jordiske liv skal vi elske og tjene andre (se Mosi 2:17; Moro 7:45, 47-48).

I livet på jorden er vores ånd forenet med vores fysiske legeme og giver os muligheder for at vokse og udvikle os på måder, som ikke var mulige i den førjordiske tilværelse. Vores legeme er en vigtig del af frelsesplanen og bør respekteres som en gave fra vor himmelske Fader (se 1 Kor 6:19-20).

Beslægtede henvisninger: Jos 24:15; Matt 22:36-39; 2 Ne 28:7-9; Alma 41:10; L&P 58:27

Livet efter døden

Når vi dør, indtræder vores ånd i ånde verden og venter på opstandelsen. De retfærdiges ånd indtræder i en tilstand af lykke, som kaldes paradiset. Mange af de trofaste vil forkynde evangeliet for dem i det åndelige fængsel.

Det åndelige fængsel er et midlertidigt sted efter livet på jorden for dem, der dør uden kendskab til sandheden, og dem, der er ulydige i livet på jorden. Der bliver ånderne undervist i evangeliet og får mulighed for at omvende sig og acceptere de frelsende ordinancer, der bliver udført for dem i templerne (se 1 Pet 4:6). De, der accepterer evangeliet, vil dvæle i paradiset indtil opstandelsen.

Opstandelsen er genforeningen af vores åndelige legeme og vores fuldkomne fysiske legeme af kød og knogler (se Luk 24:36-39). Efter opstandelsen adskilles ånden og legemet aldrig igen, og vi vil være udødelige. Hver eneste

person født på jorden vil opstå, fordi Jesus Kristus overvandt døden (se 1 Kor 15:20-22). De retfærdige opstår før de ugudelige og kommer frem i den første opstandelse.

Den endelige dom sker efter opstandelsen. Jesus Kristus vil dømme hver person for at afgøre, hvilken evig herlighed som vedkommende skal modtage. Denne dom er baseret på hver persons lydighed mod Guds befalinger (se Åb 20:12; Mosi 4:30).

Der er tre riger af herlighed (se 1 Kor 15:40-42). Det celestiale rige er det højeste af disse. De, der er tapre i Jesu vidnesbyrd og lydige mod evangeliets principper, vil bo i det celestiale rige i Gud Faderens og hans Søns, Jesu Kristi, nærhed (se L&P 131:1-4).

Det andet af de tre herlighedsriger er det terrestriale rige. De, der bor i dette rige, er jordens hæderlige mænd og kvinder, som ikke var tapre i Jesu vidnesbyrd.

Det telestiale rige er den laveste af de tre herlighedsriger. De, der arver dette rige, er dem, der valgte ugudelighed frem for retfærdighed, mens de levede på jorden. Disse personer modtager deres herlighed, efter de er forløst fra det åndelige fængsel.

Beslægtet henvisning: Joh 17:3

3. Jesu Kristi forsoning

At sone er at lide straffen for synd, hvorved virkningerne af synd fjernes fra den synder, der har omvendt sig og tillader, at vedkommende kan blive forsonet med Gud. Jesus Kristus var den eneste, som var i stand til at udvirke en fuldkommen forsoning for hele menneskeheden. Hans forsoning omfattede hans lidelse for menneskehedens synder i Getsemane have, udgydelse af hans blod, hans lidelse og død på korset samt hans opstandelse fra graven (se Luk 24:36-39; L&P 19:16-19). Frelseren var i stand til at gennemføre forsoningen, fordi han holdt sig selv fri fra synd og havde magt over døden. Fra sin jordiske mor arvede han evnen til at dø. Fra sin udødelige Fader arvede han magt til at tage sit liv tilbage.

Gennem den nåde, som er muliggjort ved Frelserens sonoffer, vil alle mennesker opstå og modtage udødelighed. Jesu Kristi forsoning gør det også muligt for os at modtage evigt liv (se Moro 7:41). Vi må efterleve Jesu Kristi evangelium for at modtage denne gave, og det omfatter at have tro på ham, omvende os fra vore synder, blive døbt, modtage Helligåndsgaven og holde trofast ud til enden (se Joh 3:5).

Jesus led ikke blot for vore synder som del af sin forsoning, men påtog sig også alle menneskers smerter, sygdomme og svagheder (se Alma 7:11-13). Han forstår vores lidelse, fordi han selv har oplevet den. Hans nåde

eller forædlende kraft styrker os, så vi kan bære byrder og klare opgaver, som vi ikke kunne klare af os selv (se Matt 11:28-30; Fil 4:13; Eter 12:27).

Beslægtede henvisninger: Joh 3:5; ApG 3:19-21

Tro på Jesus Kristus

Tro er et »håb om det, som ikke ses, men som er sandt« (Alma 32:21; se også Eter 12:6). Det er en gave fra Gud.

Tro skal være centreret på Jesus Kristus, for at det kan lede en person til frelse. At have tro på Jesus Kristus vil sige fuldstændig at sætte sin lid til ham og at stole på hans uendelige forsoning, magt og kærlighed. Det omfatter at tro på hans lærdomme og at tro på, at selv om vi ikke forstår alt, så gør han det (se Ordsp 3:5-6; L&P 6:36).

Tro er mere end blot en passiv holdning, det kommer til udtryk i den måde, vi lever på (se Jak 2:17-18). Tro kan styrkes, når vi beder, studerer skrifterne og adlyder Guds befalinger.

Sidste dages hellige har også tro på Gud Faderen, Helligånden og præstedømmets kraft samt andre vigtige aspekter af det gengivne evangelium. Tro hjælper os til at modtage åndelig og fysisk helbredelse og styrke til at gå fremad, se vore prøvelser i øjnene og overvinde fristelse (se 2 Ne 31:19-20). Herren vil udvirke store mirakler i vores tilværelse i forhold til vores tro.

En person kan ved tro på Jesus Kristus opnå forladelse for synder og med tiden være i stand til at bo i Guds nærhed.

Beslægtet henvisning: Matt 11:28-30

Omvendelse

Omvendelse er en ændring af sind og hjerte, som giver os et nyt syn på Gud, os selv og på verden. Det omfatter at vende sig bort fra synd og at vende sig til Gud for at få tilgivelse. Det motiveres ved kærlighed til Gud og et oprigtigt ønske om at adlyde hans befalinger.

Vore synder gør os urene – uværdige til at vende tilbage til og bo i vor himmelske Faders nærhed. Med Jesu Kristi forsoning har vor Fader i himlen tilvejebragt den eneste vej for os, hvorved vi kan blive tilgivet vore synder (Es 1:18).

Omvendelse omfatter også at føle sorg over at have begået synd, bekendelse til vor himmelske Fader og til andre om nødvendigt, forsagelse af synderne, forsøge – så vidt det er muligt – at genoprette alt, der er blevet ødelagt ved ens synder, samt at leve et liv i lydighed mod Guds befalinger (se L&P 58:42-43).

Beslægtede henvisninger: Es 53:3-5; Joh 14:6; 2 Ne 25:23, 26; L&P 18:10-11; L&P 19:23; L&P 76:40-41

4. Uddeling, frafald og genoprettelse

Uddeling

En uddeling er en tidsperiode, hvor Herren åbenbarer sine lærdomme, ordinancer og sit præstedømme. Det er en periode, hvori Herren har mindst én bemyndiget tjener på jorden, der bærer det hellige præstedømme, og som har det hellige hverv at udbrede evangeliet og at forrette dets ordinancer. Vi lever i dag i den sidste uddeling – tidernes fyldes uddeling, som begyndte med åbenbaringen af evangeliet til Joseph Smith.

Tidligere uddelinger er knyttet til Adam, Enok, Noa, Abraham, Moses og Jesus Kristus. Desuden har der været andre uddelinger, herunder dem blandt nefitterne og jereditterne. Frelsesplanen og Jesu Kristi evangelium er blevet åbenbart og belært om i alle uddelinger.

Frafald

Når mennesker vender sig bort fra evangeliets principper og ikke har præstedømmets nøgler, befinder de sig i en frafalden tilstand.

Perioder med almindelig frafald er forekommet igennem verdens historie. Et eksempel er det store frafald, som indtraf, efter at Frelseren oprettede sin kirke (se 2 Thess 2:1-3). Efter Frelserens apostles død blev evangeliets principper forvansket og ubemyndigede ændringer blev foretaget i Kirkens organisation og præstedømmeordinancer. På grund af denne omfattende ugudelighed trak Herren præstedømmets myndighed og nøgler tilbage fra jorden.

Under det store frafald levede mennesker uden guddommelig vejledning fra levende profeter. Mange kirker blev oprettet, men de havde ikke myndighed til at overdrage Helligåndsgaven eller udføre andre præstedømmeordinancer. Dele af den hellige skrift blev forvansket eller gik tabt, og menneskeheden havde ikke længere en korrekt forståelse af Gud.

Dette frafald varede, indtil vor himmelske Fader og hans elskede Søn viste sig for Joseph Smith og indledte genoprettelsen af evangeliets fylde.

Genoprettelsen

Genoprettelsen er Guds etablering på ny af sit evangeliets sandheder og ordinancer blandt hans børn på jorden (se ApG 3:19-21).

Herren oprejste som forberedelse til genoprettelsen gode mænd i det, der kaldes for reformationen. De forsøgte at føre religiøse lærdomme, skikke og organisationer tilbage

til det, som Frelseren havde oprettet. De havde imidlertid ikke præstedømmet eller evangeliets fylde.

Genoprettelsen begyndte i 1820, da Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith som svar på hans bøn (se JS-H 1:15-20). Nogle af de centrale begivenheder i genoprettelsen var oversættelsen af Mormons Bog, gengivelsen af Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme samt oprettelsen af Kirken den 6. april 1830.

Det Aronske Præstedømme blev gengivet til Joseph Smith og Oliver Cowdery af Johannes Døber den 15. maj 1829. Det Melkisedekske Præstedømme og rigets nøgler blev også gengivet i 1829, da apostlene Peter, Jakob og Johannes overdrog dem til Joseph Smith og Oliver Cowdery.

Evangeliets fylde er blevet gengivet, og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade« (L&P 1:30). Kirken vil til sidst fylde hele jorden og bestå for evigt.

Beslægtede henvisninger: Es 29:13-14; Ez 37:15-17; Ef 4:11-14; Jak 1:5-6

5. Profeter og åbenbaring

En profet er en person, der er blevet kaldet af Gud til at tale på hans vegne (se Am 3:7). Profeter vidner om Jesus Kristus og underviser i hans evangelium. De kundgør Guds vilje og hans sande karakter. De fordømmer synd og advarer mod dens konsekvenser. Nogle gange profeterer de om fremtidige begivenheder (se L&P 1:37-38). Mange af profeternes lærdomme står i skrifterne. Når vi studerer profeternes ord, kan vi lære sandhed og modtage vejledning (se 2 Ne 32:3).

Vi opretholder præsidenten for Kirken som profet, seer og åbenbarer og den eneste person på jorden, som modtager vejledning til at lede hele Kirken. Vi opretholder også rådgiverne i Det Første Præsidentskab og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere

Åbenbaring er kommunikation fra Gud til sine børn. Når Herren åbenbarer sin vilje til Kirken, taler han gennem sin profet. Skrifterne – Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle – indeholder åbenbaringer givet til fordums og sidste dages profeter. Præsidenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Guds profet på jorden i dag.

Alle kan modtage åbenbaring, der kan hjælpe dem med deres specifikke behov, ansvar og spørgsmål, og som vil styrke deres vidnesbyrd. De fleste åbenbaringer kommer til ledere og medlemmer af Kirken gennem indtryk og

tanker fra Helligånden. Helligånden taler til vores sind og hjerte med en stille, sagte røst (se L&P 8:2-3). Åbenbaring kan også finde sted gennem syner, drømme og englebesøg.

Beslægtede henvisninger: Sl 119:105; Ef 4:11-14; 2 Tim 3:15-17; Jak 1:5-6; Moro 10:4-5

6. Præstedømmet og præstedømmenøgler

Præstedømmet er Guds evige magt og myndighed. Gennem præstedømmet har Gud skabt himlene og jorden og regerer over dem. Gennem denne magt forløser og ophøjer han sine børn, tilvejebringer »udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Gud giver præstedømmemyndighed til værdige, mandlige medlemmer af Kirken, så de i Guds navn kan handle til hans børns frelse. Præstedømmets nøgler er retten til at præsidere, eller myndigheden givet til mennesket af Gud til at styre og lede Guds rige på jorden (se Matt 16:15-19). Gennem disse nøgler kan præstedømmebærere blive bemyndiget til at forkynde evangeliet og forrette de frelsende ordinancer. Alle, der tjener i Kirken, bliver kaldet under ledelse af en, der har præstedømmenøgler. Derfor er de berettigede til den nødvendige myndighed til at tjene og udføre opgaverne i deres kaldelse.

Beslægtet henvisning: L&P 121:36, 41-42

Det Aronske Præstedømme

Det Aronske Præstedømme kaldes ofte det forberedende præstedømme. Embederne i Det Aronske Præstedømme er diakon, lærer, præst og biskop. I Kirken i dag kan værdige, mandlige medlemmer modtage Det Aronske Præstedømme, når de er fyldt 12 år.

Det Aronske Præstedømme »besidder nøglerne til englebetjening og til omvendelsens evangelium og til dåb« (L&P 13:1).

Det Melkisedekske Præstedømme

Det Melkisedekske Præstedømme er det højere præstedømme og forvalter i åndelige anliggender (se L&P 107:8). Dette højere præstedømme blev givet til Adam og har været på jorden, når som helst Herren har åbenbaret sit evangelium.

Det blev først kaldt »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden« (L&P 107:3). Senere blev det kendt som Det Melkisedekske Præstedømme, idet det har fået navn efter en stor højpræst, der levede samtidig med profeten Abraham.

I Det Melkisedekske Præstedømme findes embederne ældste, højpræst, patriark, halvfjerdsrer og apostel. Præsidenten for Det Melkisedekske Præstedømme er Kirkens præsident.

Beslægtet henvisning: Ef 4:11-14

7. Ordinancer og pagter

Ordinancer

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er en ordinance en hellig, formel handling, der har åndelig betydning. Gud har udtænkt hver ordinance, så den underviser i åndelige sandheder. Frelsens ordinancer bliver udført med præstedømmets myndighed og under ledelse af dem, som har præstedømmenøglar. Nogle ordinancer er nødvendige for ophøjelse og kaldes for frelsende ordinancer.

Den første af evangeliets frelsende ordinancer er dåb ved nedsækning i vand af en, der har myndighed. Dåb er nødvendig, for at en person kan blive medlem af Kirken og for at komme ind i det celestiale rige (se Joh 3:5).

Det græske ord for *dåb* betyder at dyppe eller nedsænke. Nedsækning er et symbol på en persons syndefulde livs død og genfødslen til et åndeligt liv, der er indviet til at tjene Gud og hans børn. Det er også et symbol på død og opstandelse.

Når en person er døbt, lægger en eller flere bærere af Det Melkisedekske Præstedømme deres hænder på persons hoved og bekræfter vedkommende som medlem af Kirken. Personen modtager som del af denne ordinance, kaldet bekræftelsen, Helligåndsgaven.

Helligåndsgaven adskiller sig fra Helligåndens indflydelse. Før dåben kan en person føle Helligåndens indflydelse fra tid til anden og kan gennem denne indflydelse modtage et vidnesbyrd om sandheden (se Moro 10:4-5). Efter modtagelse af Helligåndsgaven har en person ret til Helligåndens stadige ledsagelse, hvis vedkommende holder befalingerne.

Andre frelsende ordinancer omfatter ordination til Det Melkisedekske Præstedømme (for mænd), tempelbegaelsen og ægteskabsbeseglingen (se L&P 131:1-4). Alle præstedømmets frelsende ordinancer ledsages af pagter. I templet kan disse frelsende ordinancer også udføres stedfortrædende for afdøde. Stedfortrædende ordinancer træder kun i kraft, når de afdøde personer accepterer dem i ånderverdenen og ærer de tilknyttede pagter.

Andre ordinancer, såsom salvelse af de syge og navngivning og velsignelse af børn, er også vigtige for vores åndelige udvikling.

Beslægtet henvisning: ApG 2:36-38

Pagter

En pagt er en hellig aftale mellem Gud og mennesket. Gud opstiller pagtens betingelser, og vi indvilliger i at gøre det, han beder os om. Gud lover os derpå visse velsignelser for vores lydighed (se L&P 82:10).

Alle præstedømmets frelsende ordinancer ledsages af pagter. Vi slutter pagt med Herren, når vi bliver døbt, og fornyer disse pagter ved at nyde nadveren. Brødre, der modtager Det Melkisedekske Præstedømme, indtræder i præstedømmets ed og pagt. Vi indgår yderligere pagter i templet.

Beslægtede henvisninger: 2 Mos 19:5-6; Sl 24:3-4; 2 Ne 31:19-20; L&P 25:13

8. Ægteskab og familie

Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud og familien er af afgørende betydning i hans frelsesplan og for vores lykke. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på Herren Jesu Kristi lærdomme.

Formeringens hellige kraft skal kun anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru. Forældre skal mangfoldiggøre sig og opfylde jorden, opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed og sørge for deres børns fysiske og åndelige behov.

Ægtemand og hustru har et højtideligt ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden. Fædre skal lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og sørge for livets fornødenheder. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.

Den guddommelige plan for lykke muliggør, at familiebåndene kan fortsætte efter døden. Jorden blev skabt, og evangeliet blev åbenbaret, for at familier kunne dannes, besegles og ophøjes for evigt (tilpasset fra »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010. s. 129; se også [LDS.org/bc/content/shared/content/danish/pdf/language-materials/35602_dan.pdf?lang=eng&clang=dan](https://www.lds.org/bc/content/shared/content/danish/pdf/language-materials/35602_dan.pdf?lang=eng&clang=dan)).

Beslægtede henvisninger: 1 Mos 2:24; Sl 127:3; Mal 3:23-24; L&P 131:1-4

9. Befalinger

Befalingerne er love og krav, som Gud giver til menneskeheden. Vi udtrykker vores kærlighed til ham ved at holde hans befalinger (se Joh 14:15). At holde befalingerne vil medføre velsignelser fra Herren (se L&P 82:10).

De to mest grundlæggende befalinger er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind . . . Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:36-39).

De ti bud er en central del af evangeliet og er evige principper, der er nødvendige for vores ophøjelse (se 2 Mos 20:3-17). Herren åbenbarede dem til Moses fordums, og han har gentaget dem i åbenbaringer i de sidste dage.

Andre befalinger omfatter at bede dagligt (se 2 Ne 32:8-9), undervise andre i evangeliet (se Matt 28:19-20), holde kyskhedsloven (se L&P 46:33), betale fuld tiende (se Mal 3:8-10), faste (se Es 58:6-7), tilgive andre (se L&P 64:9-11), have en taknemlig ånd (se L&P 78:19) og efterleve visdomsordet (se L&P 89:18-21).

Beslægtede henvisninger: 1 Mos 39:9; Es 58:13-14; 1 Ne 3:7; Mosi 4:30; Alma 37:35; Alma 39:9; L&P 18:15-16; L&P 88:124

Se flere oplysninger om disse emner ved at besøge LDS.org, Teachings, Gospel Topics; eller se *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2005.

